

ἡ δὲ Ἀρτεμις λύει ἐκουσίως τὴν ζώνην πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Ἀκταίωνος ἐκθάμβου. Ἐξέλιξις τοιαύτη ἄρχεται ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γυναικὸς καὶ τελευτᾷ εἰς τὸ μέτωπον τοῦ συζύγου.

Ἡ ἐσπέρα ἦτο χλιαρά· οἱ ἀστέρες ἐφεγγοβόλουν ὡς ὑπερμεγέθεις ἀργυροὶ ἥλοι, ἐμπεπηγμένοι εἰς τὸ κυανεὸν τοῦ οὐρανοῦ δάπεδον. Μέσον τῆς ἀνοικτῆς θύρας εἰσήρχετο αὖρα δροσερά, πλήρης δξέων ἀγροτικῶν ἀρωμάτων.

Ἡ Ἀρτεμις ἦτο ὠραιωτάτη· ἐκ τῶν πλατειῶν χειρίδων τῆς λευκῆς αὐτῆς ἐσθῆτος γυμνοὶ καὶ εὐτορνοὶ οἱ βραχίονες. Φίλη τις, ἀρχαία αὐτῆς συμμαθήτρια, τῇ εἶχε διηγηθῇ πρὸ ἐλίου ἐμπιστευτικῶς τοὺς ἔρωτάς της, καὶ ἡ διήγησις αὐτῇ τὴν εἶχεν ἐμβάλει εἰς πειρασμόν. Τὸ ὄμμα τῆς ἦτο ὑγρὸν καὶ λάμπον· φλόξ ἐλαφρά ἐχρωμάτιζε τὰς παρειάς αὐτῆς, τὸ στήθος ἐξωγκοῦτο. Ἡ γλυκεία ἀρμονία τῆς θερινῆς νυκτὸς ἐκέντα καὶ ἐξανῆπτε τὸν πυρετὸν της. Διέσπειρε περὶ αὐτὴν ἀρώματι μεθυστικόν, ὥσπερ σαρκὸς σφριγώσης.

Καὶ ἀντικρὺ αὐτῆς ὁ ἐπίστρατος, πάντοτε ξανθός, πάντοτε σιγηλός καὶ ρεμβώδης, πάντοτε ἐκείνος, διέστελλε τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς του, μεγάλους ὡς τάλληρα Μεξικανικά, καὶ τῇ ἐξηκόντιζε βλέμματα δυνάμενα νὰ πυρπολήσωσι τὰς στήλας τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ εἰς τὰ βλέμματα ἐκεῖνα ἀπῆντα αὐτῇ διὰ μειδιάματος, ἰσοδυναμοῦντες πρὸς τὸ ἡχηρότερον καὶ βουλευτοῦ Πελοποννησίου.

Ὁ σύζυγος κατεγίνετο νὰ παίξῃ τάβλι μετὰ τινος παλαιοῦ συναδέλφου αὐτοῦ. Δὲν ἔβλεπε μὲν τὴν ἄφρονον ταύτην συνδιάλεξιν, ἀλλ' ἡ θέα τῆς ραδινῆς αὐτοῦ συζύγου τὴν ὥραιαν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, τὸν συνεκίνηε παραδόξως. Παρέβαλλεν αὐτὴν πρὸς δύο ἢ τρία γεροντοκόριτσα ἱστάμενα παρ' αὐτὴν καὶ ἀναγνωρίζων τὴν ὑπεροχὴν ἡσθᾶντο γαυριῶν ἑαυτὸν κατεχόμενον ὑπὸ τρυφερότητος ἐκτάκτου. Μάτην τὰ πεντήκοντα καὶ ἐν ἔτη του προσεπάθουν νὰ ἀναχαιτίσωσιν ὡς πεντήκοντα καὶ εἰς χωροφύλακες τὴν ἀλλόκοτον ταύτην καὶ παράκαιρον ὁρμὴν του. Ἐκεῖνος ὑπερβίβα τὰς προσπάθειάς ἀνθιστάμενος ὡς ὄνος, εἰς δὲ ζητοῦσι νὰ ἐπιθέσωσι τὸ σάγμα, καθ' ἣν στιγμὴν ἀκούει τοὺς γλυκεῖς ὀγκηθμούς τῆς συντρόφου ἐκ τοῦ παρακειμένου ἀγροῦ. Διὰ τοῦτο ἐπαίξεν ἀπροσέκτως· ἐστρέφετο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν πρὸς αὐτὴν, ἀπῆντα ἄλλα ἀντ' ἄλλων, ὁ δὲ συναδελφός του τῷ παρετήρησε πολλάκις ὅτι δὲν εἶχε τὸν νοῦν του εἰς τὸ παιγνίδι.

Ἡ Ἀρτεμις κατελιημμένη ἐκ τῆς ῥωμαντικῆς αὐτῆς ῥεμβῆς δὲν παρετήρησε τοῦ συζύγου της τὸν ὀργασμὸν, ἀλλὰ καὶ ἂν τὸν ἔβλεπε, θὰ ἠδιαφόρει.

Ὀλίγον ἐφρόντιζε διὰ τὴν περιοδικὴν ταύτην τρυφερότητα. Τὸν νοῦν της ἀπασχολοῦν τὰ λάμποντα ὄμματα τοῦ Μενελάου, καὶ ὅχι ὁ γαλβανισμὸς τοῦ σάκκου ἐκείνου τῶν γεωμήλων.

Δεσποινὶς ψίλλουσα εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον, παρεκλήθη νὰ μέλψῃ ἅσμά τι, μετ' ἐπανελημμένης δὲ παρακλήσεως ἐνέδωκεν. Τὸ κλειδοκύμβαλον ἔκειτο εἰς τὴν παρακειμένην αἴθουσαν· ἀνήφθησαν ἐντὸς αὐτῆς τὰ φῶτα καὶ πάντες μετέβησαν ἐν αὐτῇ.

Ἡ Ἀρτεμις ἔμεινε πρὸς στιγμὴν μόνη· εἶχεν ἴδει τὸν νεαρὸν ἐπίστρατον σταματήσαντα ἐγγὺς τῆς θύρας τῆς αἰθούσης.

Ἀπέμαξε διὰ λεπτοῦ χειρομάκτρον τὸν ἰδρώτα ἀπὸ τοῦ μετώπου καὶ ἐξῆλθεν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου ὅπως ἀναπνεύσει. Σιγῇ ἐβασίλευεν ἐκτός· τὸ καφνεῖον ἦτο κεκλεισμένον. Οἱ ἥχοι τοῦ κλειδοκυμβάλου δονούμενοι ἐν τῷ ὑγρῷ ἐκ τῆς ὁδοῦ αἰθέρι ἀπέκτων ἄφατόν τινα μαγεῖαν. Ἡ αὖρα κα-

τήρχετο δροσερά ἐκ τῶν βουνῶν καὶ τῇ ἡσπάζετο ἰδέω τὸ φλέγον μέτωπον. Ἐνώπιον αὐτῆς ἐν τῇ γλυκεῖᾳ σκιαυγείᾳ τῆς ἀστροφεγγῶς νυκτὸς διεγράφετο ὑπόμελως ὁ ὄγκος τοῦ Λυκαβητοῦ.

Αἶφνης ἤκουσε βήματα ἐλαφρά ὀπισθὲν της. Ἡ καρδία της ἀνεσκίρτησεν· δὲν ἐστράφη ὁμως. Ἠνέφξε μόνον τὸ στόμα της καὶ ἀνέπνευσε μετὰ γλυκυθυμίας τὴν πνέουσαν αὐραν.

Ταυτοχρόνως δύο χεῖρες ἐτέθησαν ἐκ τῶν ὀπισθεν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν της καὶ ἐθλίψαν αὐτοὺς ἡδέως.

— Μενέλαε! ἐψιθύρισεν ἡ Ἀρτεμις· ὦ, ἂν σὲ ἔβλεπεν ὁ σύζυγός μου!

Αἱ χεῖρες κατέπεσαν παραχρῆμα ἀδρανεῖς καὶ ἄτονοι ὡς χεῖρες νευροσπάστου. Ἠκούσθη ὑπόκωφός τις μυκηθμός, γρυλλισμός...

Ἡ Ἀρτεμις ἐστράφη ἔντρομος...

Ἐνώπιον αὐτῆς ἵστατο ἀπολελιθωμένος ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, μὲ στόμα χαίνον, μὲ ὀφθαλμοὺς ἀπλανεῖς οὐχὶ ὁ Μενέλαος, ἀλλ' ὁ σύζυγός της!

Τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ νυκτικὸς σκοῦφος ἐφαίνετο στενός εἰς τὸν Ἀθανάσιον, διότι ἐνόμιζεν ὅτι ἔφερεν ἐξογκώματα περὶ τὴν κεφαλὴν. Τὴν ἐπαύριον δὲ ἐθεάθη ἐξερχόμενος λίαν πρῶτ' ἐκ τῆς οἰκίας του. Τινὲς μοὶ εἶπον ὅτι μετέβαινε εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικηγόρου του, ἀλλ' ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω.

Συνειθίζει κανεὶς καὶ τὰ ἐξογκώματα τῆς κεφαλῆς ὅπως συνειθίζει καὶ τὰ ἐξογκώματα τῶν ποδῶν, ἡγουν τοὺς κάλους.

Bobb.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

IV

ΜΑΚΡΥΑ ΣΟΥ

Ὅταν βλέπομαστε συχνὰ ἡ 'μέραις πῶς περνοῦσαν μὲ τόσα 'ποῦ τὰ 'μάτια σου 'ς τὰ μάτια μου 'μιλοῦσαν.

Τώρα μακρὰ σου, ἀγάπη μου, ἡ κάθε 'μέρα χρόνος, κ' ἡ νύχτα πειρὸ χειρότερη. Ἐτσ' εἶνε πάντα ὁ πόνος.

'Σὰν τὸ μωρὸ ποῦ τοῦσπασαν τὴν κούκλα κλαίω τόσο, ποῦ φαίνεται ἀδύνατο ποτὲ νὰ 'ξημερώσω.

Ὡς ποῦ ἡ νύχτα 'ς τὸνειρο τὴν κούκλα του τοῦ φέρνει καμαρωτὴ καμαρωτὴ κ' ὕπνος βαρὺς τὸ παίρνει.

V

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΟΥ

'Σὰν τὰ πουλιὰ ποῦ φτέρωσαν πετοῦνε ἓνα ἓνα τῆς νειότης μου τὰ ὄνειρα τὰ μωσχοαναθρεμμένα.

Τοῦ κάκου ἀπλόνω μὲ στοργὴ τὴν ὀρφανὴ ἀγκαλιά μου, τώρα ὁποῦ τ'ἀνάθρεψα πετοῦνε μακρὰ μου.

Σφίγγ.